

[Alfred Jensen.]

er det her foreslåede utilstrækkeligt. Jeg er vel klar over, at hvis man ser på det børnetilskud, der ydes i øjeblikket, og på den lettelse børnefradraget udgør for den enkelte skatteyder, er det vel omtrent, hvad der skal til, men jeg betragter ikke det, der i øjeblikket ydes i børnetilskud og som børnefradrag, for at være tilstrækkeligt. Derfor har jeg talt for, at man skulle forhøje børnefradraget helt op til 1 500 kr. pr. barn. Det var det beløb, vi kom til i det udvalg, der arbejdede med præmiering af opsparing, og det forekommer mig, at hvis man vil gennemføre det, som her er foreslået, må man op på et betydeligt større beløb.

Jeg vil iøvrigt udtrykke min tilfredshed med, at man tænker sig børnetilskudsloven overført fra finansministeriet til socialministeriet og udtrykke min tilfredshed med, at man udbetaler pengene til moderen eller til den, der har den egentlige forsorg af barnet.

Derimod vil jeg udtrykke min utilfredshed med, at man ikke går over til ensartede beløb. Når man gennemfører ensartede fradragsbeløb, og når man tilstræber ensartethed i folkeforsikringsrenten, hvorfor gennemfører man så ikke det samme princip her? Det synes jeg er en urimelighed.

Jeg vil også sige et par ord om børnenes sambeskatning med forældrene. Der forekommer mig at være noget urimeligt i den udformning, lovforslaget her har fået. Når der ikke er noget børnefradrag ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst burde de indtægter, et barn under 16 år kan have ved eget arbejde, ikke være skattepligtige; de burde ikke lægges til familieforsørgerens indkomst, og det forekommer mig dobbelt urimeligt, når jeg ser, hvad der står i § 25, stk. 1 b, og i stk. 2, nemlig at hvis en ung mand under 16 år har over 600 kr. i indkomst, skal han beskattes selvstændigt, og lidt senere står der, at dette beløb skal dog ikke beskattes. Det vil altså sige, at hvis forældre har børn i den alder, som ikke kommer op på 600 kr., men har derunder — sådan må jeg læse det — så skal det lægges til familieoverhovedets indkomst, og så skal det beskattes. Det er muligt, at jeg ikke helt har forstået det, men det hænger sammen med, hvad jeg sagde i starten, at det ikke er særlig gennemskuelig læsning. Det forekommer mig, at når man er gået

til at give lettelser for familier med børn gennem børnetilskud, burde børns indtægter af denne størrelsesorden ikke beskattes — jeg tænker på indtægter ved personligt arbejde. Hvis man er ængstelig for, at der skal være en eller anden — fideikommissionær — må jeg vel ikke sige nu, efter at loven er ændret — der nyder godt af en stor formue, så han kommer op på et betydeligt indtægtsbeløb, så kan man fastsætte en overgrænse for, hvormeget et barn må have i indtægt, inden den skal lægges sammen med faderens indkomst. Det forekommer mig at der er en urimelighed her.

Jeg er heller ikke helt tilfreds med den måde, man har klaret hustrufradraget på. Den omstændighed, at man vil give større børnetilskud til den hustru, der har arbejde udenfor hjemmet, betyder jo, at man anerkender, at den, der ikke til daglig er i hjemmet, har ringere økonomisk udbytte af sin indtægt end den, der kan gå i hjemmet hele dagen, og det skulle i og for sig føre til, at man også bedømte de hustruer, der har erhvervsmæssigt arbejde, mildere, end det sker her i lovforslaget. Dertil kommer, at når vi kommer op på indtægter af en vis størrelsesorden, kommer progressionen i tillægsindkomstkatten til at virke. Det vil sige, at adskillige tusinder af familier, hvor både mand og kone oppebærer en indkomst, der ikke er særlig stor — vi kan sige en 12 000 kr. — kommer til at betale tillægsindkomstskat. Der er måske nogle, der mener, at det spiller ikke så stor en rolle, men jeg vil tro, at adskillige skatteborgere vil spekulere over, om det kan betale sig at gifte sig, og dér, hvor der er spænding i ægteskabet, lidt stridigheder, fremkommer vel også tanken om skilsmisse. Jeg ved ikke, om en sådan affattelse kan afstedkomme bunkeskilsmisser, som lønningsloven har fremkaldt planer om bunkebryllupper, men jeg ved, at i så tilfælde er det dem, der har lavet en sådan skattelovgivning, der har ansvaret for det. Enten bør man bestemme, at ægtefællerne indkomstbeskattes hver for sig, og så vil de ikke komme op på så stor indkomst, at der skal betales tillægsskat, eller også må man efter vor opfattelse indrømme et hustrufradrag.

Jeg har allerede under omtalen af den kommunale skat omtalt problemet om progressiv eller proportional skat, men jeg vil